

JEL MOGUCE?

luni, 12 septembrie 2011

{xtypo_quote}Jel mogu e da te netko zalaže? Jel mogu e da te netko ukrade?
Jel mogu e da te netko prevari? Jest.{/xtypo_quote}

Sve je mogu e. I da te zalaže i da te ukrade i da te prevari i da te izda. Sve je mogu e. Za ništa ne treba lovik da se udi. Što je bilo od kad je svet i sad je. Ništa ne novo.

Makar e znam te stvari ne možem da se na udim, probam da razumem zašto neki lu e su dušmanasti, zašto drugi ne briga za drugi, samo uzmu i ne pitaju. Probam svom snagom mozga da razumem tu stvar i ne možem da joj na em rešenje. Ose am se kakon jedno dete koj sidi ispred jedne for-mule od matematike, tišti mozak i ne može da joj prona e rešenje. Mu im se s temi pitanji kakon neki ludul, e ja znam kako je bilo u Karaševu kad sam bil dete. Se am se mojeg poko-jnog dede Jakoba Miloje koji je za mene bil model ponašanja. lovik od re i, koji ne pogazil re , makar da se zemlja tresla. lovik od vertikale, oz-biljan, lovik u kojeg si mogal da se pouzdas e nela da te izda. Ja se za taki lu e se am, ja za taki lu e znam e su bili u Karaševu, ovo što vidim sejdan, Bože oprosti, da ne grešim dušu, da se ne rasrdite na mene što sam direktan, bi e da grešim, bi e da ne vidim dobri, bi e da mi mozak pomu en taštinom i da sudim lu e pogrešno. Bi e da ja mislim e ja sam nešto posebno i tej grej govori iz mene. Ali nešto ose am, nešto što vika iz mene kakon javak koji bi da izbukne nadvor iz mene kakon reka, koja bi da pokine vas trulez što se je nakupil godinama pored obale i koji travi sve naokol. I siguran sam e to ne samo „orgoliu” što ose am, to je glad za pravdom i istinom. To je ono što svaki normalan lovik oseti kad vidi nepravdu i neistinu. To je ono kad gledis loveku u o i i uvatiš hrabrost i kažeš: „ love e, lažeš! love e, nepravedan si!”

To me tera da uzmem plajves u ruke i napišem nekoliko retka. e makar e vidim laž, nepravdu okol mene, ja verujem ješte, verujem e ješte jesu lu e u Karaševu kaki je bil moj deda Jakob Miloja. Njima se obra am, njima pišem, tel bi da s njima povedem ovej razgovor, da govorimo kakon lovik loveku, tel bi da ujem, makar e to ne mogu e e ove re i su napisane na hartiji, tel bi da ujem odgovor na pitanje koje me mu i; jesam li u pravu ili nesam, e ovo vreme u kojem živimo je vreme laži i prevare, e sve se je obrnulo naopako. Ili grešim; ja sam se toliko uvatil za nešto, kakon malo dete, ne bi da popustim, vrištim, javkam i tropkam iz noga da dobijem baš onu sagra ku koju bi ja, a ne onu koju treba po pravu da dobijem.

Poslušajte bra kote što imam da vim kažem. Znam ce bi e mlogi lam da rasrdim, tel bi da govorim za nas karaševski kirvaj, znam i ja, mlogi su siti od te teme, posle onoga što se dogodilo prošle godine svakom loveku duša je plna i preplna s tom temom. Znam e jesu mlogi lu e koji celu godinu rade nadvoru, jedva ekaju da do u doma da vide familu, da se odmore, razvesele, opuste, proturvine s pajtasi itd. Sve to znam. Znam e mlogi ne briga koja muzika sviri. Na kraju, krajeva, kad glidiš iz perspektive loveka koji bi da se opusti i odzabi za nevolje koje ima na ra i razumljivo je, ljudski je da tako bude. Drugo nešto smeta. Smeta ovo: da si daš re e laš da poštujes dogovor i kad izlezneš nadvor da pogaziš što si rekal. Da pružis ruku loveku i da mu poglenes u o i, da mu kažes „ovo što smo dogovorili na ovoj sofri je zakon, tako la da bude”, kad izlezneš nadvor da odzabiš. Eto to se dogodilo u petak, nedelju dana prije kirvaja. Došla je delegacija iz komande u Zajedništvo da dogo-vorimo kako da inimo za kirvaj, da ne bude kako je

bilo prošle godine. Da se dogovorimo da bude sve lepo i slošno. I dogovorili smo se. Dogovori-li smo se da obe muzike budu na istoj sceni, na sceni ispred Zajedništva, da i jedna i druga muzika svire sve po dva sata, da ne turaju jedna priko druge, da bude lepo i veselo. ak smo se dogovorili da nas zajednišnki dogovor metnemo na hartiju, da potpišemo svi i koj se ne dršži za njega da se zna, koji je tej koji „cepa narod i ini skandal”. Ne to trajalo mlogo, im su izlezli nadvor, neki, ne svi, ne bi da spominjem imena, i onako mršznja u selu je stigla do nepodnošljive razine, im su izlezli nadvor zgazili su dogovor. Kad im je bile odnešena hartija da ju potpišu, prvo bilo je re eno e lu e nesu tu, su ošli na ra u, laju da potpisu u ponedelnik, u ponedelnik više nesu teli. I eto tako bilo je izgledalo e kirvaj la da bude pak kaki je bil prošle godine. Sva sre a, pobedil je razum, kako veli prof. Radan „zlomu moraš de se kreneš nastranu”, ne vodi nikamo da se inatiš se nera-zumnim i Zajedništvo je odustalo da ovu godinu uzima muziku, da ipak bude „lepo i veselo” i da ne glede lu e na skandal. Ja sad pitam: Jel moguše da lice ne po erveni i ne pukne košža na njemu od sramote e si obe al i nesi odršžal re ? Jel mogu e da pogleneš loveku u o i i da te ne progacšlje sramota u duši, da se ne pitaš „kaki lovik sam ja, bojim se da odršžim re koju sam obe al”? Jel mogu e da si pogleneš deci u o i i da im kašžeš: „cukne vi nena, slušajte, budite pošteni , budite lu e”, jel mogu e da to napraviš i da ti ne po erveni lice od sramote? Jel sve to moguše? Neznam. Neznam. Kašži mi ti dragi itatelju koji postojiš, znam e postojiš, ti koji ješte imaš mo da proseješ istinu od lašži, pravdu od nepravde. Jel to mogu e? Grešim li? Govori li iz mene „orgoliu”? Ili govori iz mene ono što treba, šže da se kašže istina, šže kad vidiš nepravdu da zavšjavkaš kakon kurjak „love e nepravedan si, love e lašžeš!”.

Iacob Domaneant